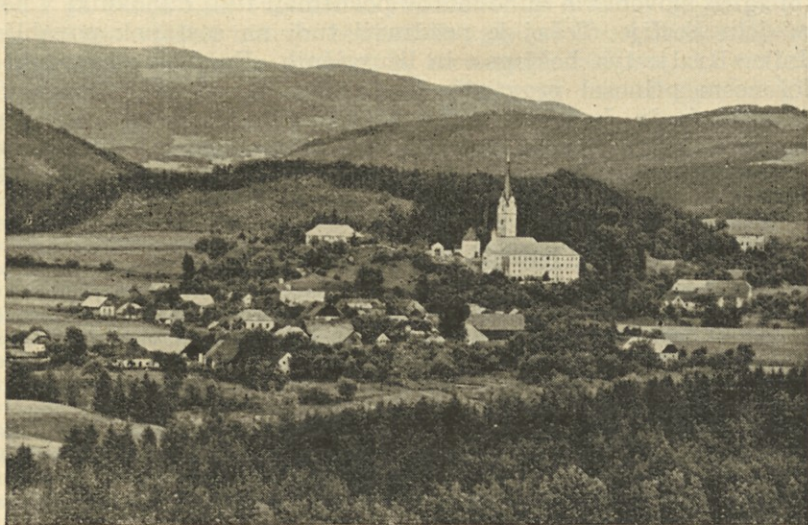




P. M-d:

Prvi slovenski liturgični tečaj

Je vsekakor razveseljivo dejstvo, da se vprav v dobi, ki si na vse načine prizadeva duše odtrgati od Kristusa in sv. cerkve, javlja



Tinjska proštija

v katoliških deželah sveto stremljenje po čim globljem verskem življenju, čim tesnejšem sodelovanju pri bogoslužju sv. cerkve. Po izjavi zadnjih papežev je pa navdušeno udeleževanje pri sv. bogoslužnih skrivnostih tudi prvi in neogibno potrebni vir pravega krščanskega duha in resnične duhovne preнове. Liturgično gibanje je res dar Sv. Duha za naše težke dni.

Božji zaklad sv. liturgije je treba samo čim temeljiteje spoznati in k njeni skrivnostni vsebini, viru žive vode, pritegniti čim več božjega življenja žejnih duš. Vprav to nalogo pa imajo takozvani liturgični kongresi in tečaji, ki se vsako leto vršijo že v domala vseh katoliških deželah. Predvsem je to zadeva duhovništva, toda tudi

laiki so in želijo biti pomočniki in nositelji tega prenovitvenega katoliškega pokreta.

Blagonosni val liturgičnega gibanja je že zgodaj zajel tudi našo domovino in se za liturgično obnovo pri nas skrbno dela po naših skromnih slovenskih močeh. Zlasti se za liturgično obnovo z velikim navdušenjem in pogumom odlično udeležujejo koroški slovenski duhovniki, včlanjeni v »Sodaliteto (družbo) presvetega Jezusovega Srca«. Tako je letos ta Sodaliteta priredila celo dvodnevni liturgični tečaj za duhovnike v prijazni prostiji v Tinjah, kjer je tudi Dom duhovnih vaj. Dneva 15. in 16. junija sta bila zato letos v Tinjah posebej blagoslovljena, božja dneva. Zbralo se je okrog 33 vnetih slovenskih koroških duhovnikov z dvema prošoma in enim dekanom na čelu. Tečaj se je pričel s skupno molitveno uro (horo) tercijo in z mašo na čast Sv. Duhu, ki jo je daroval predsednik Sodalitete tinjski g. prošt Anton Benetek. Uvodno besedo je spregovoril kanonik dr. Rudolf Blüml, voditelj Katoliške akcije za vso krško škofijo, ki je najprej sporočil pozdrave celovškega knezoškofa dr. Adama Hefterja in njegovo veselje nad vnemo slovenskih duhovnikov z željo, naj bi zgled slovenskih duhovnikov posnemali tudi duhovniki v nemškem delu škofije. Tečaj je pozdravil tudi na sestanek povabljeni urednik »Kraljestva božjega« in liturgičnih »Božjih vrelcev«, ki je udeležencem prinesel prav prisrčne pozdrave od častitljivega vladike nadškofa dr. Jegliča in radostno sporočilo, da se bo prevzvišeni nadpastir te lepe namere posebej v molitvi spominjal. Vest o toplem zanimanju dr. Jegliča za koroške duhovnike je vse pričujoče močno razveselila.

O potrebi in namenu tečaja

Dr. Rudolf Blüml je v svojem uvodnem govoru globokoumno prikazal duhovno stanje naših dni, ki pomenja preokret na celi črti. Danes ni več vzor posameznik, marveč občestvo. Uveljavlja in širi se celo neka vera (mythos) v človeško občestvo. Razvoj gre sicer v dvoje nasprotij, v vero komunističnega občestva in vero plemena (rase), narodne krvi itd., vse to pa preveva neki zli duh (demonizem), skrivnostnost.

Toda resnična skrivnostnost je le v krščanstvu, v globini in višini Kristusovega življenja in njegove božje ustanove sv. cerkve. Ne človeško meso in kri, ki ju veliča socialistična vera, marveč božji Kristusov organizem ozdravlja narode. Treba je le dvigniti sile, ki so v tem božjem organizmu, v zmago nad hudim duhom našega časa.

Predvsem je treba, da se zavemo moči krščanskega zakramenta, da iz naše zemskosti, naturalizma, preidemo v krščansko nadnaravo. Zato je velike važnosti, da najprej dušni pastir sam veruje v zakramentu skrite božje sile in da iz njih vzgaja božje ljudstvo. (Načrt prvega predavanja). A potem je potreba, da tudi verniki dobro poznajo vir božjega življenja, božji oltar s presv. evharistijo. Naš cilj mora biti: sveti duhovnik ob oltarju in sveto ljudstvo ob njem. To je osrednja zadeva dušnega pastirstva. Vse mora voditi k temu cilju, da bo naše krščansko življenje res polno božjega življenja, da bo kakor monštranca z Bogom. (Načrt drugega predavanja).

Toda ni dovolj poznati le predmet zakramenta, marveč se je treba zavedati tudi veličine nositelja zakramentalnega življenja: duhovstva vseh krščanih. Vprav to staro versko resnico o obnem duhovstvu vseh krščanih je neogibno treba poživiti. Zakaj ta resnica je najvažnejši nagib za uspešno obnovo liturgičnega življenja. Vsakdo bo le tedaj kristjan in toliko kristjan, kolikor bo njegovo življenje duhovniško. Le če se zavemo, da bo naše nebeško

življenje večna liturgija, z večnim darovanjem svoje volje in večnim »svet, Gospod«, zaslutimo veličino sv. liturgije. Ta zavest, da smem sodelovati pri sv. službi kot božji svečenik (in to je vsak kristjan!), bo pač najmočnejša pridiga. Če bi v tem zmislu župnijsko liturgično vzgojili, bi rešili dušnopastirsko nalogo. (Načrt tretjega predavanja). Pred nami je torej veliko polje: vzgojiti novi rod mladine, tisto idealno, vzorno, željeno si ljudstvo, ki bo kraljevo svečeništvo, ki bo nositelj zakramentalnega življenja v fari. (Načrt četrtega predavanja).

Kako ta smoter doseči, kaka sredstva uporabljati, kako si preko težav pomagati, pa more v mnogočem pokazati izmena misli in poročil iz praktičnega dušnopastirskega dela.

In po tej zasnovi so se vršila naslednja predavanja.

Prvi dan tečaja

Dušnopastirstvo iz zakramenta

Za uvodnim govorom dr. Blümle je imel prvo predavanje župnik Sekol o »dušnopastirstvu iz zakramenta«. G. predavatelj je kot dolgoletni dušni pastir vešče in z velikim navdušenjem prikazal velike duhovne vrednote sv. zakramentov, ki jih mora duhovnik kot »delivec božjih skrivnosti«¹ ljudstvu ne samo službeno posredovati, marveč ga zanje tudi vzgojiti in navdušiti. In tako je predavatelj iz svoje prakse vpletel mnogo zanimivih zgledov liturgičnega dušnega pastirstva, n. pr. glede krstne in birmanske obljube, ki se lahko vsako nedeljo vrši ob nedeljskem »Pokropi me, Gospod«, glede vzgoje vernikov za mašno daritev itd.

K lepemu predavanju je nekaj važnih misli dodal še dr. Blüml, ki je orisal notranjo stran zakramenta: skrivnost učlovečenja božjega ali skrivnost poboženja človeka. Iz prazakramenta, da je Beseda meso postala in med nami prebivala, izvirajo vsi ostali zakramenti, vsi imajo nalogo, da se v človeku porodi in utrdi božje življenje. Tudi duhovnik sam je neke vrste zakrament, njegov poklic je, da vse okrog sebe posvečuje, da z vsem svojim cerkvenim in izvencerkvenim delom ostvarja v dušah utelešenje (inkarnacijo) božjega življenja. Iz tega sledi, da si mora vedno biti v svesti svojega velikega zvanja, da je nosilec božje Besede v svet, da je njegova dolžnost, vsepovsod ustvarjati sveto, božje ozračje in da mora iz svojega življenja in dela odstranjati vse, kar ne služi temu namenu. Umljivo, da je tudi ljudstvu treba globoke vere tako v nadnaravno moč zakramentov kot tudi zakramentalov. Vse življenje mora nositi božji pečat. Nebroj cerkvenih zakramentalov v obredniku priča, da cerkev vse življenjske prilike posvečuje. Ljudstvo se naj zave, da mu je duhovnik drugi Kristus, deležen vse oblasti in moči, da vernikom vse življenjske prilike blagoslavlja in jih dviga v nadnaravni svet.

Oltar središče farnega življenja

Drugo predavanje je imel odlični liturgist, kapeljski župnik Aleš Zechner o »oltarju kot življenjskem središču župnije«. (O vzornem liturgičnem življenju farne družine v Železni Kaplji smo prinesli vzpodbudno poročilo že v 2. št. letošnjega Kb!). Predavatelj je prinesel tudi s seboj nekaj prav ličnih liturgičnih paramentov, ki so jih izdelali njegovi farani, hoteč s tem pokazati, kako se ob dobri volji z razmeroma majhnimi stroški dado narediti lepe liturgične stvari. G. predavatelj je najprej navedel, da je žrtvenik, oltar vsevdilj bil središče verskega udejstvovanja in je tudi v krščanski cerkvi osrednja točka. Zgodovina spričuje, da so bili vedno dobri časi, ko se je ljudstvo zgrinjalo ob oltarju. In vprav sodobna težnja vernega ljudstva po božjem oltarju je zname-

nje boljše duhovne bodočnosti. Potem je govornik poudaril, da nam oltar ponavzočuje Kristusa. V prvi cerkvi so imeli samo en oltar in ob njem je bila zbrana ena duhovna družina. Vse je bilo osredotočeno ob oltarju, ki se na njem opravlja presv. evharistična daritev. V prav v tem, kako se znamo zbrati ob božjem oltarju, kako cenimo presveto evharistično daritev in iz nje črpamo, zavisi ves napredek farne družine. Govornik je razvil važne misli tudi o potrebi božje besede med evharistično daritvijo in primernosti ter koristnosti evharističnega obreda sv. obhajila med samo evharistično daritvijo. Velike važnosti je tudi, da znamo svojo domačo hišo božjo narediti res lepo, privlačno in da nam za lepoto in slovesnost službe božje nobena žrtev ne sme biti prevelika.



Glavni oltar Matere božje v Tinjah

Tudi k temu izčrpnemu govoru je kanonik dr. Blüml nekatere točke osvetlil še z novo lučjo. Gospod kanonik je naglasil, da je veri — oltar pomeni Kristusa — treba zares dati tudi praktične zavesti. Tako duhovnik sam kot ljudstvo naj se živo zaveda, da je duhovnik, ki poljublja oltar in ob njem vrši svete obrede, predstavnik samega Kristusa. Le v tej ideji bo v ljudstvu mogoče premagati tisti napačni strah pred oltarjem. Oltar naj postane kakor magnet, ki bo vse privlačeval! Tudi dejstvu cerkvenega darovanja (ofra) in oltarnega nakitja je treba dati to globljo vsebino. S temi darovi kakršne že koli vsebine namreč samega sebe Kristusu poklanjamo. Ti darovi se nekako včlenijo v krvni obtok božjega Kristusovega življenja, kar zlasti velja za darove kruha in vina, ki jih duhovno vsaj z duhovnikom sodarujemo. Kot posvečene jih v sv. obhajilu zopet prejmemo nazaj. Tudi duhovnikov »Ite missa est«, globlje motreno, pomeni: vrnite se od oltarja posvečeni zopet v svoje življenje! Naše geslo bodi: Vse k oltarju, ob oltarju in od oltarja!

Splošno svečeništvo vernikov

Tretje predavanje prvega dne se je pa glasilo: »Vi ste pa kraljevo duhovstvo.« G. tinjski prošt Anton Benetek je v tem predavanju nazorno in globoko zajel prevažno resnico, da so vsi krščeni božji svečeniki. Protestantski očitke, da je v katoliški cerkvi med duhovnikom in verniki prepad, ne odgovarja resnici. G. prošt je v kratkih in izčrpnih potezah podal nekoliko zgodbine o tej prastari resnici katoliške cerkve o občnem svečeništvu vernikov, potem pa je prikazal, kako verniki postanejo božji svečeniki, namreč po neizbrisnem znamenju sv. krsta. Po sv. krstu se verniki včlenijo v Kristusovo skrivnostno telo sv. cerkve, a tudi v Kristusovo svečeništvo. Navadni verniki prejmejo torej ob sv. krstu nekako duhovniško posvečenje, sv. birma pa jim naloži dolžnost du-

hovniškega udejstvovanja. Tudi v zakonu prejmeta ženin in nevesta neko duhovstvo, namreč duhovstvo za vzgojo otrok.

Kako verniki izvršujejo svoje duhovstvo?

Najprej tako, da sodelujejo pri učiteljski in voditeljski oblasti sv. cerkve, z učenjem in utrjevanjem krščanskega nauka, k čemur so zlasti poklicani krščanski starši, botri in vzgojitelji ter vzgojiteljice.

V najbolj doslovnem pomenu besede pa se verniki udeležujejo kot svečeniki pri dejanskem sodelovanju pri službi božji, zlasti pri daritvi sv. maše. Mašni red v svojih molitvah predpostavlja tudi družino vernih darovalcev ali oblih duhovnikov. Vse torej vodi k enemu cilju, da se naj verniki čim ožje in zavedneje soudeležujejo pri sv. bogoslužju. Seveda je pa to obče svečeništvo odvisno od zakramentalnega svečeništva, ker le-to more posvečevati. More pa navadni vernik večkrat odlično pripomoči k pogostejšemu prejemanju sv. zakramentov. (Dalje prihodnjič.)

P. Metod Turnšek S. O. Cist:

Da po vzorih svetnikov dospemo h Kristusu

Mašne molitve v čast božjim svetnikom skoraj stalno izražajo isto misel, da nas naj zgled svetnikov pouči, njih posredovanje ščiti, njih priprošnja oteva dušnih in telesnih nevarnosti. Najčeseje pa cerkvena molitev razodeva prošnjo, naj bi se ne samo radovali kreposti in zaslug svetnikov, marveč se tudi ob njih zgledu vžgali ter se z vrednim posnemanjem pridružili nekoč njih nebeški slavi. Tako ima sv. cerkev s praznovanjem svetniških godov pred očmi ne samo poveličevanje krepostnega življenja božjih izvoljencev, marveč tudi nas, njih mlajše brate in sestre, ki nam je v življenjski borbi treba prav živih vzorov in pobud.

Praznik Marijinega rojstva

V mesecu septembru je najradostnejši, našim srcem najmilejši praznik Marijinega rojstva. V bogoslužnih spevih zveni posebna radost: »Rojstvo je danes sv. Device Marije, katere slavno življenje sveti vsem cerkvam.« Ta praznik je vsekakor eden najstarejših Marijinih. O njem že sv. Avgustin navdušeno govori: »Tukaj je, predragi, željeni dan blažene in častitljive vedno Device Marije! Zato-rej naj se z največjim slavljem raduje naša zemlja, ki jo krasi rojstni dan tolike Device!« Sv. bogoslužje veliča ta dan Devico Marijo kot srečno glasnico, ki je s svojim rojstvom oznanila radost vesoljnemu svetu. Iz nje je namreč izšlo sonce pravice, Kristus, naš Bog, ki je odvzel prokletstvo in dal blagoslov, osramotil smrt in dal večno življenje. Sv. Avgustin pa Marijo primerja z Evo, materjo živih, seveda s to razliko, da je Eva početnica greha, Marija pa milosti, ona nas je ranila, ta pa ozdravila. Zato naj zbori radostno pojo, menjaje sladke speve! Cerkvena prošnja izraža ta dan misel, naj bi nam ona, katere rojstvo pomeni začetek našega odrešenja, pri Kristusu izprosila dar nebeške milosti in z njo našega duhovnega pre-

rojenja. Le v tem bo pa tudi porast našega notranjega, duhovnega miru, kakor ga omenja ista mašna prošnja.

Liturgična pobožnost tega dne: Poživimo vero, da se je po Mariji začelo naše odrešenje! Zahvalimo se ji z vdanostjo in pesmijo! Poživimo tudi zavest, da je Marija naša mati, naša srednica. Po njej izročajmo samega sebe, drug drugega in vse naše življenje Kristusu Gospodu!

Praznik imena Marijinega

Med osmino Marijinega rojstva praznuje sv. cerkev drug Marijin praznik presv. imena Marijinega, ki ga je v spomin zmage nad Turki l. 1683. uvedel papež Inocenc XI. Čeprav novejšega izvora, pa se ta praznik lepo podaja v to osmino, saj je presv. Devica že ob



Zdrava Marija, milosti polna!

rojstvu dobila slavno ime: Marija. Prekrasno govori o Marijinem imenu velik Marijin častilec sv. Bernard. Pravi, da ime Marijino pomeni morsko zvezdo. Kakor zvezda daje žarke in nič ne izgubi na svoji svetlobi, tako tudi Marija, ki je svetu dala božjega Sina, nič ni izgubila na svoji deviški časti. To je tista slavna zvezda, porojena iz Jakoba, ki razsvetljuje ves svet, nebesa in zemljo. Pa ne samo razsvetljuje, marveč tudi ogreva duše in telesa, daje rast krepostim in trebi strasti. Sv. Bernard pripisuje Mariji nemu imenu čudežno moč. Komurkoli grozi, da bi utonil v valovih skušnjav, naj zaupno

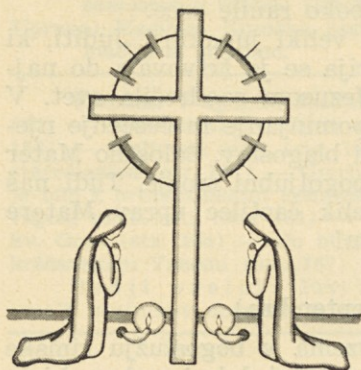
kliče Marijo. V nevarnostih, stiskah, dvomih misli na Marijo, kliči Marijo! Zakaj nikoli še ni bilo slišati, je znan rek istega svetnika, da bi Marija koga zapustila, ki se je k njej zaupno zatekel. V mašni prošnji tega dne se mati cerkev vdano obrača k Vsemogočnemu, naj bi njeni verni, ki se radujejo Marijinega imena in varstva, na njeno priprošnjo bili rešeni vseh nezgod na zemlji, v nebesih pa deležni večne radosti.

Naša pobožnost: Več ljubečega spoštovanja pri izgovarjanju presv. imena Marijinega, pri molitvi kot tudi drugače! Branimo Marijino ime pred vsako zlorabo, odločno posvarimo tiste, ki si drznejo to sveto ime celo preklinjati!

Povišanje sv. križa

14. septembra l. 320. so v Jeruzalemu našli les križa, ki je na njem trpel naš božji Učenik. Istega dne so z vsem slavljem posvetili Konstantinovo baziliko, Martyrion imenovano, ki so jo bili sezidali verni jeruzalemski kristjani na Kalvariji. Ta dogodek najdenja sv. križa in posvetitve Konstantinove bazilike se je vsako leto slovesno praznoval. Praznovanje se je razširilo tudi na krščanski zahod, in to toliko bolj, ker so mnoge zapadne cerkve iz Jeruzalema dobivale sv. relikvije, koščke Gospodovega križa. Ta dan se je zbiralo v Jeruzalemu nebroj romarjev iz vzhodnih in zapadnih dežel. Slovesno so jim kazali »vzvišeno znamenje« našega odrešenja. In tako je praznik tudi dobil ime: Povišanje sv. križa. Ko so pozneje Perzijci sv. križ

ugrabili, a ga je cesar Heraklij zopet pridobil nazaj, so v zapadni cerkvi ta dogodek vrnitve začeli praznovati 14. septembra, dočim se je praznovanje najdenja sv. križa uvedlo 3. maja. Oba ta praznika sta krščanskim srcem draga spominska dneva.



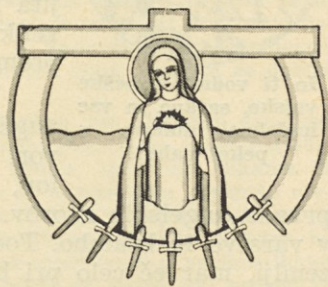
Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil!

Mašno bogoslužje razvija globoke misli apostola Pavla, da se nam je veseliti le v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa, v katerem je naše odrešenje, življenje in vstajenje (vstop). Mašna prošnja prosi, naj bi na zemlji vedno bolj spoznavali in doumevali veliko skrivnost križa. Tiha molitev nad darovi pa nam razodeva, da je les križa posvečen po telesu Kristusovem, ki se ga je dotikalo, kakor bomo tudi mi posvečeni po prejemu Gospodovega telesa v sv. obhajilu. Poobhajilna prošnja pa nas vzpodbuja, da dajajmo križu Go-

spodovemu vso čast, ker nas križ Gospodov varuje in daje pomoč v težavah. Naj križ Gospodov kraljuje v naših domovih, na naših poljih, v vseh javnih poslopih in uradih! Kjer se križ sramoti, tam dajajmo zadoščenje!

Marija sedem žalosti

Ta praznik ima svojo osnovo že v preroških besedah starčka Si-meona: »Tvojo dušo bo presunil meč...« (Lk 2, 35). Že cerkveni očetje, sv. Efrem, sv. Ambrozij, sv. Avguštin in sv. Bernard so Marijinim žalostim posvetila lepa premišljevanja. V Rimu pa je že zgodaj zaslovela tako zvana »Liberianska bazilika«, ki jo je papež Sikst III. posvetil Materi božji in sv. mučencem. Krasen mozaik v notranjosti cerkve predstavlja sv. Marijo kot kraljico mučencev. Kot »prvo rožo mučencev« so Marijo že zgodaj častili. Pobožnost k Marijinim žalostim pa si je kot posebno oznako vzel servitski red. Sv. Filip Benicij je »obleko Marijinega vdovstva«, kakor je nazival redovno obleko, dal celo svetnim ljudem v obliki nekakega škapulirja in tako je nastala »Bratovščina Marijinih žalosti«. V 17. stoletju poznamo že dva praznika na čast Mariji Žalostni, na cvetni petek in na 3. nedeljo v septembru. Prvi nam prikazuje bolj Marijo pod križem, drugi pa mrtvega Jezusa v Marijinem naročju. Pri obeh praznikih se pa tako v brevirju kot pri mašni daritvi moli čudovito lep spev: »Mati žalostna je stala«. Nedvomno je Marijina bolečina, ko je stala pod križem in ko so ji v naročje položili mrtvega Jezusa,



In tvojo dušo bo presunil meč...

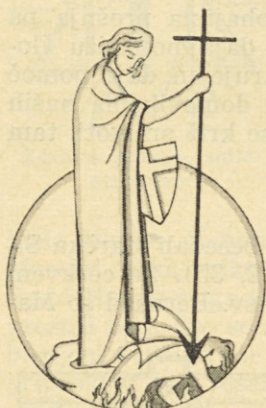
bila najgrenkejša, čeprav so ji tudi druge žalosti: Simeon ji napove, da se bo Jezusu nasprotovalo, sv. družina mora bežati v Egipt, Jezus se izgubi v templju, Marija sreča Jezusa s križem na rami, križanega Gospoda polože v grob — globoko ranile srce.

Bogoslužje primerja blaženo Devico veliki junakinji Juditi, ki se je žrtvovala in otela Izrael. Tudi Marija se je žrtvovala do najtrpkejših bolečin in s svojo žrtvijo z Jezusom soodrešila svet. V mašni prošnji prosimo, naj bi nam to spominjanje in čiščenje njenih bolečin bilo v dušni prid in zveličavni blagoslov. Žalostno Mater božjo so zelo častili mnogi svetniki in bogoljubni možje. Tudi naš božji služabnik škof Slomšek je bil velik častilec vprav Matere božje Žalostne. Sledimo njegovemu zgledu!

Nadangel Mihael (29. septembra)

Praznik sv. nadangela Mihaela zavzema v bogoslužju rimske cerkve odlično vlogo. Večno rimsko mesto krasi dokaj cerkva, ki so posvečene prvaku nebeške vojske. Sv. cerkev, ki mora v vseh dobah skozi ogenj preganjanja, se namreč dobro zaveda, da ji v borbi nevidno stoji ob strani močni sv. Mihael, in ga zato zelo časti.

Ceprav je nadangel Mihael za vselej pahnil upornega Luciferja v pekel, pa se vendar upor proti Bogu in njegovim stvarjem nadaljuje. Pokvarjenost časa rodi satanu vedno več privrženec. Najsi se je božja Beseda za človeški rod povsem žrtvovala, otroci teme njene blagovesti ne marajo sprejeti. A ne samo, da je sami ne marajo sprejeti, marveč hočejo tudi vernim izbrisati božjo podobo iz duš. Dva tabora si stojita nasproti, Kristusov in Antikristov. Boj je velik, a peklenška vrata cerkve božje ne bodo premagala. Sv. Mihael načeluje našemu boju.



In ti vodnik nebeške
vojske, satana in vse
hudobne duhove v
pekel pahn!

Uvodni spev v mašno bogoslužje sv. nadangela Mihaela je vzet iz psalma (102.), ki govori o moči in božjem služabništvu vseh angelov, kar seveda v najodličnejši meri pristoja prvaku angelskih zborov. Prošnja nas pouči, da so nam angeli dani v varstvo in brambo. Toda nadangel Mihael nas brani ne samo na zemlji, marveč celo pri božjem prestolu ob sodbi. Zakaj vprav ob smrtni uri in ob sodbi se satan posebej poteguje za dušo. In zato sv. cerkev v maši za rajne tako lepo prosi Kristusa, naj uboge duše ne zajame levje žrelo pekla in mraka, marveč naj jo sv. Mihael prestavi v sv. luč. Praznični evangelij pa nam razodene važno resnico, da ima vsak človek, vsak otrok svojega angela varuha, ki je naš vodnik in zaščitnik.

Papež Leon XIII. je uvedel posebno molitev na čast sv. Mihaelu, ki jo duhovnik moli po sv. maši za varstvo sv. cerkve. Molimo jo pobožno, da sovražnik ne bo škodil božjemu imenu, sv. cerkvi in dušam, ki so na poti v večnost!